

Arrest

nr. 263 863 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Eerste verzoekster is geboren in 1958. Zij is de moeder van tweede verzoekster die in 1984 geboren is.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2019. Op 17 oktober 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2020 wordt de eerste verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 1 december 2020 wordt de tweede verzoekende partij gehoord.

Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van

elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van de eerste verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Ciudad Delgado, gelegen in het departement San Salvador. Van 2011 tot 2019 woonde u in de wijk Los Robles in Soyapango, eveneens gelegen in het departement San Salvador. Hier leefde u tot uw verhuis op 18 juli 2019 naar de kolonie Santa Carlota, dat zich bevindt in de gemeente San Salvador, in het gelijknamige departement. U bent huisvrouw, en werd financieel gesteund door uw dochter, L. A. M. C. (CG: xx/xxx; OV: xxx). Zij had enige tijd een knipperlichtrelatie met C. A. R. V, die in 2016 naar Zwitserland vertrok om er asiel aan te vragen. Zij hebben samen een zoon genaamd G C. (zie xx/xxx, bijlage 26).

Op 9 april 2019 werd uw dochter aan de Plaza Mundo in Soyapango benaderd door twee bendeleden van Mara Salvatrucha 13 (MS-13), die haar meermaals vroegen naar informatie over haar ex-vriend C. Zij antwoordde dat ze geen informatie kon geven over hem. Terwijl uw dochter onder schot werd gehouden, duwden de bendeleden uw kleinzoon G. C. tegen de grond. Uw dochter legde op 11 april 2019 een klacht neer bij de politie.

In mei en juli 2019 kwamen er bendeleden naar uw huis die u een telefoon overhandigden. In mei 2019 zei de man aan de telefoon dat ze jullie in de gaten hielden, waardoor ze wisten wanneer uw dochter naar haar werk ging en wanneer ze terug kwam, en dat ze wisten wanneer de bus uw kleinzoon naar school bracht en wanneer hij terug kwam. Ze lieten tevens weten dat ze jullie niet meer wilden zien in de kolonie. U dacht aanvankelijk dat het om een grap ging omdat u al eens telefoontjes had gehad van iemand die stelde dat hij belde vanuit de Verenigde Staten en op zoek was naar een zekere Yvonne. . Op 3 of 4 juli 2019 werd u opnieuw benaderd door bendeleden met een telefoon, waarbij werd gezegd dat ze u al hadden verwittigd dat jullie moesten vertrekken uit de kolonie en dat ze jullie daar niet langer wilden zien. Daarop besloot u om uw dochter te vertellen over de gebeurtenissen.

Op een avond in juli 2019 kwam uw dochter terug van haar werk met de taxi, waarop zij tot aan jullie huis werd gevolgd door een bendelid uit de kolonie dat onder invloed leek. De man schold haar uit en ging daarna terug weg.

Op 8 juli 2019 kocht uw dochter jullie vliegtuigtickets naar België. Jullie hielden deze als optie achter de hand in het geval jullie situatie erger zou worden; anders zouden jullie hier gewoon op vakantie gaan. Jullie kozen België omdat jullie een Salvadoraanse priester kennen in het land die u vertelde dat België een veilig land was dat migranten goed ontvangt.

Op 18 juli 2019 verhuisden jullie naar de kolonie Santa Carlota. Voor uw verhuis informeerde u niet naar bende die in Santa Carlota de macht heeft. Enkele dagen na jullie verhuis werden jullie bezocht door een man, die naar jullie identiteitskaarten vroeg. U bent hier echter niet op ingegaan. Uit angst ging u niet veel naar buiten, maar u ging af en toe wel naar de winkel om boodschappen te doen.

Op 2 oktober 2019 werd uw dochter op de bus van haar werk naar huis bedreigd door twee bendeleden. Zij probeerde zich dieper in de bus te begeven zodat zij verder van de uitgang zou zijn indien de mannen haar uit de bus wilden sleuren. Toen zij begon te gillen kwamen andere personen op de bus tussenbeide en stapten de bendeleden af. In het kader van dit voorval ging uw dochter opnieuw een klacht indienen. Na dit incident is uw dochter niet meer naar haar werk gegaan. Uw dochter heeft na het neerleggen van de twee klachten niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken in dit onderzoek.

Op 11 oktober 2019 verliet u samen met uw kleinzoon en uw dochter El Salvador om via Panama en Spanje naar België te reizen, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 oktober 2019.

In oktober 2020 werd uw dochter door een voormalige buurman uit Ciudad Delgado verwittigd dat er bendeleden naar haar waren komen vragen in deze wijk.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw gezin zullen worden vermoord door de bende MS-13.

U legde de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 4 mei 2018, een identiteitskaart op uw naam, en een geboorteakte op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw dochter, L. A. M. C. (xx/xxx) (CGVS, p. 6). Aangezien in het kader van het verzoek van uw dochter de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongegronde karakter van haar asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw dochter werd als volgt gemotiveerd: "[...]."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de gemeente Ciudad Delgado, in het departement San Salvador. In 2012 verhuisde u naar de wijk Los Robles in de gemeente Soyapango, eveneens gelegen in het departement San Salvador. Daar leefde u tot uw verhuis op 18 juli 2019, waarbij u ging wonen in de kolonie Santa Carlota, die zich eveneens bevindt de gemeente San Salvador, in het gelijknamige departement.

U had van 2012 tot 2013 een relatie met C, met wie u ook samen woonde. Jullie hebben samen een zoon genaamd G. C. (zie bijlage 26). U betrapte C. drie keer op het bewaren en verkopen van marihuana in uw woning. Uw moeder (CG: xx/xxx; OV: xxx) vertelde u ook dat C. rondhing met de bendeleden van de kolonie. C. werkte later als cameraman bij Kanaal 21, waarbij hij beelden maakte voor het programma Casa Seguda, dat gaat over huiszoekingen in panden die door bendeleden werden gekraakt. Ook werkte hij eens als fotograaf op een verjaardagsfeestje waarop heel wat bendeleden aanwezig waren. In juni 2016 vertrok C. naar Europa om er asiel aan te vragen. Jullie hebben momenteel nog zeer sporadisch contact.

Op 9 april 2019 werd u op de Plaza Mundo, gelegen in de gemeente Soyapango, benaderd door twee bendeleden van de bende Mara Salvatrucha 13 (MS-13) die u meermaals vroegen naar de verblijfplaats van uw ex-vriend C. U antwoordde opeenvolgend dat hij daar niet was, dat u het niet wist, en dat hij in het buitenland was. Er werd getrokken en geduwd omdat de bendeleden uw zoon naar zich toe wilden trekken, waardoor hij op de grond viel. Eén van de mannen richtte een vuurwapen op u. Naar aanleiding van dit incident diende u op 11 april 2019 een klacht in bij de politie.

U werd verder ook eens bedreigd toen u van de bus stapte in de buurt van uw woning. U werd hierbij benaderd door een man op een motor die u bedreigde met een vuurwapen. U stelt dat deze persoon mogelijks de bewakers van de aanpalende wijk heeft opgemerkt, waardoor hij rechtsomkeer maakte.

Vanaf april 2019 tot oktober 2019 kwamen er minstens één keer per week bendeleden van MS-13 naar het loket waar u werkte, waar zij u bedreigden. U heeft om deze reden een overplaatsing gevraagd naar een ander kantoor, hetgeen werd geautoriseerd.

In mei 2019 kamen er twee bendeleden naar uw huis, waar zij uw moeder een telefoon overhandigden. Uw moeder werd verteld dat zij wisten waar jullie woonden, waar u werkte, waar uw zoon studeerde, en dat hij met de microbus naar school ging. Ook zeiden ze dat ze u niet meer wilden zien.

In juli 2019 kwamen er opnieuw twee bendeleden langs bij u thuis die uw moeder een telefoon overhandigden. Toen werd uw moeder gevraagd waarom u uw zoon van school had gehaald, en zeiden ze dat ze jullie in de gaten hielden en dat jullie de wijk moesten verlaten. Na dit voorval besloten jullie om alles wat er was gebeurd aan elkaar te vertellen.

Toen u op een avond met een taxi van uw werk kwam, werd u tot aan uw huis gevolgd door een man die onder invloed leek. Hij vroeg u geld zodat hij alcohol zou kunnen kopen. U zei dat u geen geld had, maar dat hij het alvast in een winkel op krediet kon vragen, en het geld de dag nadien kon komen halen. De man heeft zich omgedraaid en is weg gestapt, waarop u het huis bent binnen gegaan. Nadien herkende u die man als een bendelid van MS-13.

Op 8 juli 2019 kocht u de vliegtuigtickets naar België. U hield deze als optie achter de hand in het geval uw situatie erger zou worden, anders zou u gewoon op vakantie gaan in België.

Jullie verhuisden op 18 juli 2019 met de hulp van uw zus naar de kolonie Santa Carlota. In die buurt ontwaarde u gewapende bendeleden die er rondliepen en rondkeken. Enkele dagen na jullie verhuis werden jullie bezocht door een man, die uw moeder naar jullie identiteitskaarten vroeg. Uw moeder is hier echter niet op ingegaan.

Op 1 oktober 2019 ging uw moeder uw geboorteakte ophalen, en ging u ook de geboorteakte van uw zoon afhalen omdat u deze in augustus 2019 nodig had in een rechtszaak, waarbij u toestemming verkreeg om uw zoon mee te nemen naar België.

De dag erna werd u op de bus van uw werk naar huis bedreigd door twee bendeleden. Deze mannen trokken u van aan de deur in het midden van de bus naar achter. Verschillende omstaanders grepen in, waarop de bendeleden u lieten gaan en zij van de bus stapten. Naar aanleiding van dit voorval ging u op 3 oktober 2019 een klacht indienen bij de politie. Vanwege dit voorval bent u na 2 oktober 2019 niet meer naar uw werk gegaan.

Samen met uw zoon en uw moeder verliet u op 11 oktober 2019 El Salvador om via Panama en Spanje naar België te reizen, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 oktober 2019.

Op 23 oktober 2020 kreeg u een oproep van een voormalige buurman uit Ciudad Delgado die u vertelde dat er bendeleden naar u waren komen vragen in de wijk.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw zoon G. C. zullen worden ontvoerd en vermoord door de bende MS-13.

U legde de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 9 februari 2016, een identiteitskaart op uw naam, een paspoort op naam van uw zoon dd. 23 juni 2016, een geboorteakte op uw naam dd. 15 januari 2016, en een geboorteakte op uw naam dd. 1 oktober 2019, een geboorteakte op naam van uw zoon G. C. dd. 1 oktober 2019, een reservatiedocument van vliegtuittickets, een attest van hulpverlening van een psycholoog, twee foto's van uw zoon, een medische fiche, een aangifte dd. 11 april 2019, een aangifte dd. 3 oktober 2019, en een koop- en verkoopakte van een appartement.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met de bende MS-13 weten immers niet te overtuigen.

Het CGVS acht het in de eerste plaats niet geloofwaardig dat de bende MS-13 u zou willen vervolgen omdat ze de locatie van uw ex-vriend C. trachten te achterhalen. Zo is het op zijn minst bizar dat de bendeleden bijna drie jaar zouden wachten vooraleer op zoek te gaan te gaan naar C. die in juni 2016 naar Europa is vertrokken (CGVS, p. 22). Tussen juni 2016 en 9 april 2019 hebben de bendeleden u namelijk nooit gevraagd naar C. (CGVS, p. 22). Het houdt ook geen steek dat ze net bij u komen informeren naar C., terwijl jullie slechts één jaar een relatie hebben gehad tussen januari 2012 en januari 2013, en nu nog slechts zeer sporadisch contact hebben met elkaar (CGVS, p. 7). Gezien de bendeleden u lastig begonnen te vallen om informatie te verkrijgen over C. (CGVS, p. 12; CGVS moeder, p. 5, 12), is het verder ook erg vreemd dat zij hier tussen 9 april 2019 en 2 oktober 2019 niets meer over hebben gevraagd. Nochtans kregen de bendeleden op 9 april 2019 geen antwoord op hun vraag inzake de verblijfplaats van C. (CGVS, p. 18, 19).

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS, en de inhoud van uw aangiftes op respectievelijk 11 april 2019 en 3 oktober 2019, moeilijk in overeenstemming te brengen met elkaar. Zo staat in de eerste klacht die u neerlegde inzake de gebeurtenissen van 9 april 2019 immers expliciet genoteerd dat deze zich afspeelden om half negen in de morgen. In de tweede klacht die u neerlegde staat op zijn beurt duidelijk dat dit voorval plaatsvond toen u van uw werk kwam. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u tenslotte dat deze gebeurtenissen zich 's nachts voordeden (CGVS, p. 12, 16). Er dient opgemerkt te worden dat bovenstaande verklaringen geenszins met elkaar te rijmen zijn.

Uit uw klacht dd. 11 april 2019 blijkt daarnaast nergens dat de personen die u op 9 april 2019 hebben belaagd iets van u te weten wilden komen, zoals u verklaart in uw klacht dd. 3 oktober 2019. In eerstgenoemde klacht liet u namelijk noteren dat de individuen enkel zeiden dat ze wisten dat de vader van uw kind cameraman was voor Kanaal 21, en dat dit de eerste waarschuwing was. Er dient vastgesteld te worden dat u toen op geen enkel moment heeft aangegeven dat die mannen verder nog iets anders van u wilden weten. Vreemd genoeg liet u bijna zes maanden later, in de klacht dd. 3 oktober 2019, plots wel noteren dat de mannen van u wilden weten waar de vader van uw kind was. Deze discrepantie is des te opmerkelijker daar u expliciet verklaart op 11 april 2019 aangifte te zijn gaan

doen naar aanleiding van de gebeurtenissen van 9 april 2019 (CGVS, p. 12), waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat u toen volledige verklaringen zou hebben afgelegd over de feiten die u waren overkomen. Dat u bijna zes maanden later een meer gedetailleerde verklaring kon afleggen over de gebeurtenissen van 9 april 2019 is geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u op het CGVS verklaart dat er u op 2 oktober 2019 twee mannen volgden tot op de bus, u vervolgens van de bus probeerden te sleuren, en u dat u daar een klacht over bent gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 13), maar dat in deze klacht nergens melding wordt gemaakt van dit incident. Zo staat in deze klacht louter dat u op de momenten waarop u uw werkplek verliet u nabij de bushalte het individu heeft gezien dat u op 9 april 2019 had bedreigd bij Plaza Mundo. U verklaart daarover dat de personen die u na het incident op 2 april hebben verhoord u meedeelden dat dat incident volgens hen geen misdrijf was, maar dat u wel naar het politiekantoor kon gaan waar u uw eerste klacht had ingediend en daar kon vertellen dat u één van de personen had herkend van het incident dat plaatsvond op 9 april 2019. Zo zou de rechercheur die bevoegd was voor uw klacht daar eventueel verder iets mee kunnen (CGVS, p. 13-14). Dat de politie zou weigeren om een klacht te noteren over een poging tot ontvoering, omdat dit volgens hen geen misdrijf betreft, maar u wel zou adviseren om klacht in te dienen tegen een individu dat u verschillende keren heeft gezien toen u uw werkplek verliet, raakt kant noch wal. Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde klachten dat de eerste klacht werd opgetekend in het politiekantoor van Soyapango en de tweede in het kantoor van de gemeente Ilopango, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat de verklaringen die u bij het CGVS hebt afgelegd over uw problemen in El Salvador op verschillende essentiële punten niet in overeenstemming te brengen zijn met de klachten die u naar aanleiding van die problemen hebt ingediend bij de politie van El Salvador en dat die twee klachten bovendien ook onderling tegenstrijdig zijn, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen die aan de basis liggen van uw vertrek uit El Salvador.

Overigens leggen uw moeder en uzelf ook tegenstrijdige verklaringen af over uw rol in het onderzoek van de politie. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een tweetal keer naar het politiebureau bent gegaan om informatie te vragen over de klachten die u er had ingediend (CGVS, p. 15). Op het CGVS ontkent uw moeder echter formeel dat u hier nog naar heeft geïnformeerd (CGVS moeder, p. 11).

Hierbij dient tevens gewezen te worden op het feit dat u de laatste klacht heeft ingediend nadat u reeds had besloten om het land te verlaten (CGVS, p. 9, 18). Na het indienen van deze aangifte heeft u niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken van deze klacht (CGVS, p. 15). Dit kan dan ook geenszins worden gezien als een oprechte poging om bescherming te vragen bij de autoriteiten van uw land.

Met betrekking tot de aangiftes dd. 11 april 2019 en dd. 3 oktober 2019 dient ter volledigheid opgemerkt te worden dat deze documenten een subjectief karakter hebben, daar deze louter uw eigen verklaringen bevatten inzake de incidenten van 9 april 2019 en 2 oktober 2019.

Verder dient gewezen te worden op verschillende inconsistenties die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, tussen de opeenvolgende verklaringen van uw moeder en tussen de verklaringen van u en uw moeder onderling.

Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk dat toen de bendeleden u op 9 april 2019 vroegen waar C. was, u hen zei dat u niets van hem wist - wat de bendeleden irriteerde (CGVS, p. 13). In uw verdere verklaringen geeft u echter aan dat u aan bendeleden uitlegde dat C. in het buitenland was (CGVS, p. 22). Verder dient er opgemerkt te worden dat het heel vreemd is dat u de bendeleden op 9 april 2019 de eerste keer dat de bendeleden u aanspraken - niet meteen zei in welk land C. zich specifiek bevond, toen zij expliciet naar zijn verblijfplaats vroegen (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u het niet kon zeggen vanwege de zenuwen (CGVS, p. 22). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard daar u reeds wel al in staat was om de mannen uit te leggen dat C. in het buitenland was (CGVS, p. 22).

Inzake de opeenvolgende incidenten waarbij uw moeder werd benaderd door bendeleden, die haar telkens een telefoon gaven, via dewelke ze steeds een boodschap kreeg van een lid van de bende MS-13, dient op het volgende gewezen te worden. Zo geeft uw moeder - die in beide voorvallen de telefoon beantwoordde (CGVS, p. 12; CGVS moeder, p. 5, 12) - twee verschillende versies van wat haar in mei 2019 aan de telefoon werd gezegd. Aanvankelijk stelt uw moeder dat de bendeleden zeiden dat ze uw familie in de gaten hielden, dat ze wisten wanneer u naar uw werk ging en terug naar huis kwam, en dat ze wisten wanneer de microbus waarmee uw zoon naar school ging vertrok en aankwam (CGVS moeder, p. 5). Later stelt uw moeder dat de bendeleden toen zeiden dat ze jullie niet meer wilden zien in de kolonie (CGVS moeder, p. 12). Dat uw moeder aanvankelijk vergat om mee te delen dat de bendeleden wilden dat jullie zouden vertrekken uit jullie woonplaats, is evenwel erg opmerkelijk gelet op de zware gevolgen die daar aan vasthingen.

Inzake het incident van 2 oktober 2019, dienen de volgende tegenstrijdigheden uitgelicht te worden. Er dient vooreerst gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder. U verklaart dat u aan de deur in het midden van de bus stond, en dat de bendeleden er in zijn geslaagd u naar achteren te trekken (CGVS, p. 13). In tegenstelling tot het voorgaande verklaart uw moeder dat u zich zelf meer naar achter probeerde te begeven zodat de bendeleden u niet uit de bus konden trekken (CGVS moeder, p. 9). Gezien u uw moeder in juli 2019 heeft verteld over wat u allemaal was overkomen (CGVS, p. 18), en dit incident de uiteindelijke aanleiding vormde voor het opgeven van uw werk en uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 20; CGVS moeder, p. 9, 13), kan er bijgevolg verwacht worden dat u en uw moeder consistente verklaringen afleggen over de gebeurtenissen van 2 oktober 2019. Dat dit niet het geval is doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen.

Voorts moet worden opgemerkt dat het gedrag van u en uw moeder evenmin getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst dient er gesteld te worden dat het bizar is dat toen uw moeder telefonisch werd bedreigd in mei 2019, zij de waarschuwing van MS-13 - namelijk dat de bende jullie in de gaten hield - aanvankelijk negeerde en hier niets over zei tegen u (CGVS moeder, p. 14). Hierover bevraagd op het CGVS preciseert zij dat zij dacht dat dit eerste telefoontje een grap was (CGVS moeder, p. 14). Dit schept de vraag waarom uw moeder bij het eerste telefoontje dacht dat het om een grap ging maar bij het tweede telefoontje niet. Hiermee geconfronteerd stelt uw moeder dat zij voordien meermaals opgebeld werd door iemand die haar voorhield dat hij zich in de Verenigde Staten bevond en dat zij zijn tante was. Hij vroeg haar steeds naar een zekere Yvonne en probeerde ook haar eigen naam te weten te komen. Ze geeft verder aan dat zij begreep dat deze telefoontjes serieus waren toen de bendeleden bij het tweede telefoontje in juli 2019 zeiden dat ze wisten waar haar dochter werkte, waar haar kleinzoon naar school ging, en wat de uren waren van de bus waarmee hij naar school ging (CGVS moeder, p. 14). Deze uitleg kan niet worden aanvaard door het CGVS daar het eerste telefoontje van de bendeleden in mei 2019 al meteen van een andere orde was dan het door uw moeder aangehaalde voorval waarbij iemand haar belde met de boodschap dat hij een zekere Yvonne probeerde te bereiken. Daarbij werden er immers geen gelijkaardige bedreigingen geuit.

Niet alleen negeerde uw moeder de eerste telefonische bedreiging vanwege de bende MS-13, ook lieten jullie na de kolonie Los Robles te verlaten nadat de bendeleden dit begin juli 2019 expliciet eisten tijdens hun tweede telefoontje naar uw moeder. Ze zeiden toen immers dat ze jullie al hadden gewaarschuwd dat jullie weg moesten uit de kolonie en dat ze jullie daar niet meer wilden zien (CGVS moeder, p. 12). Uiteindelijk zouden jullie pas een tweetal weken later – op 18 juli 2019 – de kolonie verlaten (CGVS, p. 4, 18; CGVS moeder, p. 4). Inzake de door jullie verklaarde dreigtelefoontjes van mei 2019 en juli 2019 dient dan ook geconcludeerd te worden dat jullie gedrag geenszins getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook dient er gesteld te worden dat - in het licht van uw verklaarde vrees om vervolgd te worden door de bende MS-13 - het heel bizar is dat u nooit heeft geïnformeerd naar welke bende er actief was in de kolonie Santa Carlota alvorens u daar ging wonen in juli 2019 (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd reageert u dat u gewoon zo snel mogelijk wilde verhuizen en geen tijd had om op zoek te gaan naar een andere woning (CGVS, p. 22). U voegt hieraan toe dat u uw zus had bevraagd over de daar aanwezige bende - waarop ze zei dat er jongens waren die af en toe eens langs komen - maar dat u bij aankomst niet wist dat er een bende actief was (CGVS, p. 22). Tenslotte stelt u dat u wel nieuwsgierig was naar welke bende er actief was, maar u hen nooit heeft benaderd om te weten te komen van welke bende ze waren en u dus nooit heeft achterhaald tot welke bende ze behoren (CGVS, p. 22, 23). Uit uw reactie blijkt echter nergens dat u concrete stappen heeft ondernomen om er achter te komen of u bij een verhuis naar de kolonie Santa Carlota al dan niet terecht zou komen in een territorium dat wordt beheerst door de MS-13. Gezien uw verklaarde vrees om vermoord te worden door de leden van deze bende (CGVS, p. 21), dient er opgemerkt te worden dat er redelijkerwijze wel van u verwacht kan worden dat u zich hierover zou informeren.

Een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees wordt gevonden in de volgende gedragingen van u en uw moeder. U verklaart dat in Santa Carlota de leden – van de door u alsnog onbekende bende (cf. supra) – wel eens langskwamen, de straat op en neer gingen, en wel eens bleven kijken (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u gezien te hebben dat zij gewapend waren (CGVS, p. 4). Drie dagen na uw verhuis naar Santa Carlota kwam er ook een persoon naar jullie huis, waar hij om jullie identiteitskaarten vroeg (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 12). Desalniettemin ging u nog werken tot 2 oktober 2019 (CGVS, p. 5). Daarnaast dient er gewezen te worden op de volgende activiteiten die u heeft ondernomen. Zo ging uw moeder op 1 oktober 2019 uw geboorteakte afhalen bij de hiervoor bevoegde instanties (CGVS, p. 11; document 7). Dezelfde dag ging u ook de geboorteakte van uw zoon afhalen (CGVS, p. 14; document 12). Deze laatste verklaart u vreemd genoeg nodig te hebben gehad om in augustus 2019 een rechtszaak aan te spannen, waardoor u toestemming heeft verkregen om uw

zoon mee te nemen naar België (CGVS, p. 14). Op 3 oktober 2019 ging u naar het politiekantoor om een klacht neer te leggen (CGVS, p. 13; document 10). Tenslotte ging uw moeder ook nog naar buiten om boodschappen te doen in de kolonie Santa Carlota (CGVS moeder, p. 16). Gelet op het grote gevaar waar jullie naar eigen zeggen in verkeerden, is het bizar dat jullie nauwelijks jullie gedrag aanpasten om het risico op vervolging te beperken. Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde vrees om in El Salvador door benedeleden te worden vermoord door de bende MS-13, niet aannemelijk kunnen maken.

Inzake uw verklaring dat u op 23 oktober 2020 een oproep ontving van een voormalige buurman uit Ciudad Delgado die u vertelde dat er benedeleden naar u zijn komen vragen in deze kolonie, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het geen steek houdt dat de benedeleden een jaar zouden wachten om u opnieuw te komen zoeken (CGVS, p. 20). Daarnaast is het eveneens bizar dat de benedeleden u zouden komen zoeken op het adres van uw DUI, waar u woonde tussen 1989 en 2012 (CGVS, p. 20; Verklaring DVZ, punt 10). Gezien uw verklaring dat de benedeleden meerdere malen naar uw huis in de residentie Los Robles zijn gekomen, en u ook in de kolonie Santa Carlota bezoek kreeg van iemand die jullie DUI wilde zien (cf. supra), dient immers besloten te worden dat zij op de hoogte zijn van uw meest recente adressen.

Betreffende het voorval in juli 2019 waarbij u in uw straat werd gevolgd door een bendelid dat u aansprak en geld van u vroeg om alcohol mee te kopen (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 8, 12, 15, 16), dient vastgesteld te worden dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Over dit gebeuren verklaart u dat u de man erop gewezen heeft dat u op dat moment geen geld had, waarop hij zich omdraaide en weg stapte (CGVS, p. 19). Op uw voorstel om het geld de dag nadien te komen ophalen, heeft de man overigens niet gereageerd (CGVS, p. 19). Verder dient er opgemerkt te worden dat de man in kwestie geen andere acties ondernam, en u als zodanig enkel verbaal heeft aangevallen (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 16). Uit uw verklaringen kan bovendien geenszins worden afgeleid dat u door het bendelid in kwestie werd geïsoleerd in het kader van uw overige problemen met de bende MS-13 (CGVS, p. 18). Zo verklaart u dat deze man één van de benedeleden is die post moet vatten op de hoek van de straat, waar hij voorbijgangers – zoals u in dit geval – vragen stelde en geld vroeg (CGVS, p. 19).

Over het attest van hulpverlening vanwege uw psycholoog E. M. (document 5), dient gewezen te worden op uw verklaring op het CGVS dat u deze psycholoog in België bezoekt omwille van de zenuwen die u sinds uw aankomst hier parten spelen als gevolg van de asielpcedure (CGVS, p. 11). Er kan dan ook geenszins worden besloten dat uw aangehaalde psychologische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen die u heeft ervaren in El Salvador. Dit document bevat verder geen inhoudelijke gegevens.

Er dient geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling (CGVS, p. 21; CGVS moeder, p. 11, 12, 13).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episod_e_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije

jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort, identiteitskaart, uw twee geboorteaktes, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, en de medische fiche over de geboorte van uw zoon bevatten louter

gegevens over de identiteit van respectievelijk u en uw zoon. Uw reservatiedocument van de vliegtuigtickets van El Salvador naar België bevat enkel informatie over uw reisroute. De koop- en verkoopakte van uw appartement bevat gegevens over uw voormalige woonplaats in de kolonie Los Robles.

In verband met de e-mails die het CGSV op respectievelijk 19 december 2020 en op 15 maart 2021 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van u en uw moeder, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw moeder, A. M. C. D. M. (CG: xx/xxx; OV: xxx), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel betwisten de verzoekende partijen de motieven die betrekking hebben op vluchtelingenstatus.

2.1.1. In hun verzoekschrift geven de verzoekende partij de volgende toelichting:

"Bladzijde 2, §12: "slechts een jaar een relatie

Verzoekster merkt op dat ze een kind heeft met deze man, ook alduurde de relatie "maar een jaar".

Bladzijde 2, §12: "tussen 9 april 2019 en 2 oktober 2019 niets meer gevraagd".

Zij herinnert zich dat de bendeleden haar vertelden dat dit de eerste waarschuwing was (in de klacht van 11 april: "es la primera advertencia"): dit betekent dat de bendeleden verschillende keren zullen komen. Zij herinnerde zich ook dat de bendeleden elke week naar het loket kwamen waar zij werkte, om haar te bedreigen en te beledigen.

Van bladzijde 2, §13 tot bladzijde 3, §4: waarom vier alinea's schrijven over de tegenstrijdigheden tussen de schriftelijke klachten en de verklaringen tijdens het verhoor bij het CGVS, als het gaat om te zeggen "deze documenten [hebben] een subjectief karakter [...], daar deze louter uw eigen verklaringen bevatten inzake de incidenten"?

Verzoekster herhaalt dat een deel van haar probleem in El Salvador juist was dat de politie haar klachten niet naar behoren behandelde.

Ze legt uit dat :

- de eerste klacht (11 april) de overval op 9 april betrof.

- de tweede keer dat ze naar de politie ging was om te klagen over de mishandeling op de bus op 2 oktober.

- de politieambtenaar heeft in oktober niet ernstig geluisterd naar wat zij zei: de politieambtenaar heeft de tweede klacht in verband gebracht met de gebeurtenissen van 9 april, terwijl zij een nieuwe klacht wilde indienen.

Bladzijde 3, §2: "de eerste klacht werd opgetekend in het politiekantoor van Soyapango en de tweede in het kantoor van de gemeente Ilopango"

Verzoekster verwijst naar de stempels op de twee klachten: op beide stond "Delegacion Soyapango".

Bovendien ligt het politiebureau van Soyapango in de gemeente Ilopango ! (zie google maps).

Bladzijde 3, §7: "u niets van hem wist (CGVS, p13) ... expliciet naar zijn verblijfplaats vroegen (CGVS, p22)"

Verzoekster wenste niet mee te werken met de bendeleden. Zij voegt hieraan toe dat C. haar nooit zijn adres in Europa heeft gegeven, omdat hij bang was dat hij zou worden aangeklaagd wegens het niet betalen van alimentatie.

Bladzijde 3, §8: "twee verschillende versies van wat haar in mei 2019 aan de telefoon werd gezegd"

Verzoekster licht toe: er waren twee telefoongesprekken: het is gemakkelijk de elementen van het eerste gesprek te verwarren met de elementen van het tweede gesprek

- haar moeder dacht dat het eerste telefoontje een grap was: het is normaal om een grap te vergeten

- het was meer dan een jaar voor het interview op het CGVS: het is makkelijker te vergeten en te verwarren naarmate de tijd verstrijkt

- haar moeder is een oude dame

Bladzijde 4, §1: "incident van 2 oktober 2019 [...] tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder".

Verzoekster wijst erop dat haar moeder niet op de bus zat: zij heeft het voorval niet gezien, maar heeft er enkel weet van omdat haar dochter het vertelde.

Het is niet redelijk de moeder te vragen om een gebeurtenis die zij niet heeft gezien, nauwkeurig te beschrijven.

Bladzijde 4, §3, "uiteindelijk zouden jullie een tweetal weken later - op 18 juli 2019 - de kolonie verlaten" en §4 "bizar dat u nooit heeft geïnformeerd naar welke bende er actief was in de kolonie Santa Carlota"

Verzoekster wijst erop dat men om te verhuizen, een nieuw huis moet vinden:

- men heeft tijd nodig om een woning te zoeken (zij werkt, ze heeft geen tijd om te zoeken: ze vraagt hulp aan haar familie) men heeft een beschikbare woning nodig: als er geen appartement te huur is, is er geen mogelijkheid om te verhuizen

- men moet huur betalen: je hebt een appartement nodig dat niet te duur is

- men heeft een flat nodig die niet te ver van het werk is, zodat je je baan niet verliest

Zij legt uit dat de tags op de muren het mogelijk maken te weten welke bende welke buurt controleert.

Ze zei dat ze geen tags van MS13 had gezien toen ze Santa Carlota bezocht.

Bladzijde 4, §5: "u ging nog werken tot 2 oktober 2019"

Mevrouw legt uit: geen werk, geen geld. Geen geld, geen onderdak en geen eten. Zo simpel is het.

Zij legt uit dat zij een andere baan heeft gevraagd en gekregen:

in haar nieuwe baan had zij geen uniform meer. Dus als ze met de bus naar haar werk ging, droeg ze haar werkuniform niet: zo was ze minder herkenbaar.

Bladzijde 4, §5 : " waardoor u toestemming heeft verkregen om uw zoon mee te nemen naar België

De dame zegt dat de geboorteakten werden gebruikt om hun gegevens in het register bij te werken, na de verhuizing.

Bladzijde 5, §2: "het voorval in juli 2019 (...)geld vroeg van u om alcohol mee te kopen (...) "

Verzoekster verduidelijkt dat zij erg gespannen was na de verhuizing, Zij weet niet of het gaat om een lid van een andere bende, of om een lid van MS 13 in camouflage."

Voorts halen verzoeksters ook aan dat de tweede verzoekende partij ook lijdt aan ernstige psychologische problemen. Om dit te staven citeren verzoeksters uit een medisch attest.

Een volgend onderdeel van hun middel heeft betrekking op het begrip 'sociale groep'. Verzoeksters betogen dat de verwerende partij een cumulatieve voorwaarde hanteert bij het begrip 'sociale groep'. Dit leiden verzoeksters af uit het gegeven dat de verwerende partij de woorden "en" en "aldus" gebruikt heeft. De verwerende partij combineert zowel de "protected characteristics" ("leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven") als de 'social perception' benadering (de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd). Volgens UNHCR gaat het echter niet om een cumulatieve maar een alternatieve voorwaarde en dient de kwalificatierichtlijn, waarop artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet gebaseerd is, in deze lijn geïnterpreteerd te worden om protection gaps te vermijden. Verzoeksters vervolgen dat de motivering waarom er geen sprake is van een sociale groep vaag en kort is. Ze stellen dat er geen feitelijke redenering over het concrete dossier terug te vinden is die hen in staat stelt om na te gaan hoe de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen. Hierna citeren verzoeksters uit de UNHCR Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs over sociale groep en slachtoffers van bendegeweld.

In het daaropvolgend onderdeel van hun middel zetten verzoeksters uiteen waarom er in hun hoofde sprake is van een toegeschreven politieke overtuiging. Met verwijzing naar de analyse van T. Boerman stellen verzoeksters dat het geweld dat door bendes gebruikt wordt ten aanzien van de burgers van El Salvador strategisch is, en dus niet puur crimineel en economisch van aard. Het doel van de terreur gezaaid door bendes is het controleren van grondgebied, criminele markten en de bevolking om op deze manier de staat politiek te beïnvloeden. Boerman bestempelt bendes in El Salvador als politieke actoren die onder andere in staat zijn verkiezingen te sturen en wiens steun gezocht wordt door presidentskandidaten. Uit verschillende bronnen blijkt duidelijk dat bendes de *de facto* autoriteit zijn die functies gelijkaardig aan deze van de staat uitoefent zoals het innen van belastingen ('afpersing') en die het volledige staatsapparaat heeft ondermijnd. In geval een persoon niet voldoet aan de eisen van de bende, wordt dit gezien als een politieke mening zijnde *pro* de rechtstaat en tegen de bende. De brutale bestraffing die hierop volgt moet gezien worden binnen een strategisch kader van terreur en controle. Het niet respecteren of beledigen van een bendelid, zoals bijvoorbeeld het niet-betalen of het vluchten,

wordt daarom op gewelddadige wijze bestraft. Zoniet zou de reputatie van de bende ondermijnd worden. Ook het land ontvluchten omwille van de vrees voor een bende wordt beschouwd als een belediging en gebrek aan respect. Om deze analyse te staven citeren verzoeksters uit verschillende bronnen.

3. De aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 27 september 2021 een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in

artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

6.2. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partijen geen concrete elementen kenbaar maken waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. *In concreto* wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat: “*Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.”

In hun verzoekschrift betwisten verzoeksters voormelde motieven niet. Ze geven wel aan dat de tweede verzoekende partij psychologische begeleiding krijgt in België. Uit de attesten blijkt dat de tweede verzoekende partij sinds september 2020 een psycholoog raadpleegt. Deze psycholoog attesteert dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige depressie en een posttraumatische stresssyndroom.

Uit dit document op zich kan niet afgeleid worden dat de tweede verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van 1 december 2020 nood had aan specifieke steunmaatregelen. De therapie was reeds voor het persoonlijk onderhoud van 1 december 2020 opgestart en in de attesten is er geen sprake van bijzondere procedurele noden. Voorts blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de tweede verzoekende partij weliswaar aanhaalt dat “*ik heb verteld dat mijn zenuwen parten speelden. Dit interview ook.*” (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.11). In dit verband merkt de Raad op dat een zekere mate van stress inherent is aan het persoonlijk onderhoud, maar *in casu* zijn er geen gegevens voorhanden om te besluiten dat stress of emoties dermate zwaarwichtig waren dat haar bijzondere procedurele noden diende toegekend te worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er ook een pauze voorzien en werd ze bijgestaan door haar advocaat. Er werden zelfs geen meldingen gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de tweede verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was, de logica van de vragen niet begreep of dat zij wees op geheugenverlies.

De psychologisch attesten laten op zich niet toe om bijzondere procedurele noden in hoofde van de tweede verzoekende partij vast te stellen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeksters vrezen dat ze bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden ontvoerd en vermoord door bendeleden van MS13. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

7.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechten-

verdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politie mensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*", p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bende geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoekende partij worden verwacht dat zij op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, haar geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeksters om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoeksters evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

7.3. Ter staving van hun vluchtrelaas leggen verzoeksters de volgende documenten voor: hun paspoorten, hun identiteitskaarten, hun geboorteakten, een reservatiedocument voor vliegtuigtickets, een attest van hulpverlening van een psycholoog, twee foto's van de zoon van de tweede verzoekende partij, een medische fiche in verband met de geboorte van de zoon van de tweede verzoekende partij, een aangifte van *d.d.* 11 april 2019, een aangifte *d.d.* 3 oktober 2019, een koop- en verkoopakte van een appartement.

Hun paspoorten, identiteitskaarten, geboorteakten alsook het paspoort, de identiteitskaart, de geboorteakte van de zoon van verzoekster heeft betrekking op identiteitsgegevens die niet worden betwist. De medische fiche in verband met de geboorte van de zoon van de tweede verzoekende partij houdt geen verband met het vluchtrelaas. Het reservatiedocument voor de vliegtuigtickets heeft betrekking op de reisgegevens van verzoeksters, een element dat evenmin ter discussie staat. De koop- en verkoopakte van het appartement bevat gegevens over de voormalige woonplaats in kolonie Los Robles, wat evenmin betwist wordt.

De tweede verzoekende partij legt ook nog twee aangiftes neer. De aangifte is opgesteld op basis van de verklaringen van de tweede verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De tweede verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze aangifte of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar aangifte inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. De twee foto's die de verzoekende

partij bijbrengt van haar zoon zijn op zich onvoldoende om tot de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te oordelen.

Hoewel verzoeksters zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoeksters' vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters hier niet in slagen.

De Raad stelt immers vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeksters zoals afgelegd bij het CGVS dermate tegenstrijdig zijn met de verklaringen die de tweede verzoekende partij heeft afgelegd in het lokale politiekantoor naar aanleiding van de aangifte van de feiten die haar zouden zijn overkomen.

De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: *“Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS, en de inhoud van uw aangiftes op respectievelijk 11 april 2019 en 3 oktober 2019, moeilijk in overeenstemming te brengen met elkaar. Zo staat in de eerste klacht die u neerlegde inzake de gebeurtenissen van 9 april 2019 immers expliciet genoteerd dat deze zich afspeelden om half negen in de morgen. In de tweede klacht die u neerlegde staat op zijn beurt duidelijk dat dit voorval plaatsvond toen u van uw werk kwam. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u tenslotte dat deze gebeurtenissen zich 's nachts voordeden (CGVS, p. 12, 16). Er dient opgemerkt te worden dat bovenstaande verklaringen geenszins met elkaar te rijmen zijn.*

Uit uw klacht dd. 11 april 2019 blijkt daarnaast nergens dat de personen die u op 9 april 2019 hebben belaagd iets van u te weten wilden komen, zoals u verklaart in uw klacht dd. 3 oktober 2019. In eerstgenoemde klacht liet u namelijk noteren dat de individuen enkel zeiden dat ze wisten dat de vader van uw kind cameraman was voor Kanaal 21, en dat dit de eerste waarschuwing was. Er dient vastgesteld te worden dat u toen op geen enkel moment heeft aangegeven dat die mannen verder nog iets anders van u wilden weten. Vreemd genoeg liet u bijna zes maanden later, in de klacht dd. 3 oktober 2019, plots wel noteren dat de mannen van u wilden weten waar de vader van uw kind was. Deze discrepantie is des te opmerkelijker daar u expliciet verklaart op 11 april 2019 aangifte te zijn gaan doen naar aanleiding van de gebeurtenissen van 9 april 2019 (CGVS, p. 12), waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat u toen volledige verklaringen zou hebben afgelegd over de feiten die u waren overkomen. Dat u bijna zes maanden later een meer gedetailleerde verklaring kon afleggen over de gebeurtenissen van 9 april 2019 is geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u op het CGVS verklaart dat er u op 2 oktober 2019 twee mannen volgden tot op de bus, u vervolgens van de bus probeerden te sleuren, en u dat u daar een klacht over bent gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 13), maar dat in deze klacht nergens melding wordt gemaakt van dit incident. Zo staat in deze klacht louter dat u op de momenten waarop u uw werkplek verliet u nabij de bushalte het individu heeft gezien dat u op 9 april 2019 had bedreigd bij Plaza Mundo. U verklaart daarover dat de personen die u na het incident op 2 april hebben verhoord u meedeelden dat dat incident volgens hen geen misdrijf was, maar dat u wel naar het politiekantoor kon gaan waar u uw eerste klacht had ingediend en daar kon vertellen dat u één van de personen had herkend van het incident dat plaatsvond op 9 april 2019. Zo zou de rechercheur die bevoegd was voor uw klacht daar eventueel verder iets mee kunnen (CGVS, p. 13-14). Dat de politie zou weigeren om een klacht te noteren over een poging tot ontvoering, omdat dit volgens hen geen misdrijf betreft, maar u wel zou adviseren om klacht in te dienen tegen een individu dat u verschillende keren heeft gezien toen u uw werkplek verliet, raakt kant noch wal. Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde klachten dat de eerste klacht werd opgetekend in het politiekantoor van Soyapango en de tweede in het kantoor van de gemeente Ilopango, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat de verklaringen die u bij het CGVS hebt afgelegd over uw problemen in El Salvador op verschillende essentiële punten niet in overeenstemming te brengen zijn met de klachten die u naar aanleiding van die problemen hebt ingediend bij de politie van El Salvador en dat die twee klachten bovendien ook onderling tegenstrijdig zijn, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen die aan de basis liggen van uw vertrek uit El Salvador.

Overigens leggen uw moeder en uzelf ook tegenstrijdige verklaringen af over uw rol in het onderzoek van de politie. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een tweetal keer naar

het politiebureau bent gegaan om informatie te vragen over de klachten die u er had ingediend (CGVS, p. 15). Op het CGVS ontkent uw moeder echter formeel dat u hier nog naar heeft geïnformeerd (CGVS moeder, p. 11).

Hierbij dient tevens gewezen te worden op het feit dat u de laatste klacht heeft ingediend nadat u reeds had besloten om het land te verlaten (CGVS, p. 9, 18). Na het indienen van deze aangifte heeft u niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken van deze klacht (CGVS, p. 15). Dit kan dan ook geenszins worden gezien als een oprechte poging om bescherming te vragen bij de autoriteiten van uw land.”

In hun verzoekschrift betogen verzoeksters dat bij de tweede aangifte de politieambtenaar niet ernstig geluisterd heeft en zelf de tweede klacht in verband gebracht heeft met de gebeurtenissen van 9 april 2019. Verzoeksters gaan eraan voorbij dat de verklaringen van de tweede verzoekende partij in de tweede klacht gedetailleerder zijn dan in de klacht van 11 april 2019. Dit kan geenszins te wijten zijn aan de politieagent die de klacht genoteerd heeft. Waar verzoeksters stellen dat het politiebureau Soyapango in de gemeente Ilopango ligt, wijst de Raad erop dat tweede verzoekster verklaard heeft dat ze haar tweede klacht in hetzelfde politiekantoor heeft neergelegd (NPO, p.12), terwijl uit de aangiftes geenszins blijkt dat de tweede verzoekende partij in hetzelfde politiekantoor de tweede aangifte gedaan heeft zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen.

Voorts stelt de Raad vast dat er verschillende inconsistenties tussen de opeenvolgende verklaringen, van eerste verzoekster, tussen de opeenvolgende verklaringen van tweede verzoekster en tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoekster onderling. Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk dat toen de bendeleden u op 9 april 2019 vroegen waar C. was, u hen zei dat u niets van hem wist - wat de bendeleden irriteerde (CGVS, p. 13). In uw verdere verklaringen geeft u echter aan dat u aan bendeleden uitlegde dat C. in het buitenland was (CGVS, p. 22). Verder dient er opgemerkt te worden dat het heel vreemd is dat u de bendeleden op 9 april 2019 de eerste keer dat de bendeleden u aanspraken - niet meteen zei in welk land C. zich specifiek bevond, toen zij expliciet naar zijn verblijfplaats vroegen (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u het niet kon zeggen vanwege de zenuwen (CGVS, p. 22). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard daar u reeds wel al in staat was om de mannen uit te leggen dat C. in het buitenland was (CGVS, p. 22).*

Inzake de opeenvolgende incidenten waarbij uw moeder werd benaderd door bendeleden, die haar telkens een telefoon gaven, via dewelke ze steeds een boodschap kreeg van een lid van de bende MS-13, dient op het volgende gewezen te worden. Zo geeft uw moeder - die in beide voorvallen de telefoon beantwoordde (CGVS, p. 12; CGVS moeder, p. 5, 12) – twee verschillende versies van wat haar in mei 2019 aan de telefoon werd gezegd. Aanvankelijk stelt uw moeder dat de bendeleden zeiden dat ze uw familie in de gaten hielden, dat ze wisten wanneer u naar uw werk ging en terug naar huis kwam, en dat ze wisten wanneer de microbus waarmee uw zoon naar school ging vertrok en aankwam (CGVS moeder, p. 5). Later stelt uw moeder dat de bendeleden toen zeiden dat ze jullie niet meer wilden zien in de kolonie (CGVS moeder, p. 12). Dat uw moeder aanvankelijk vergat om mee te delen dat de bendeleden wilden dat jullie zouden vertrekken uit jullie woonplaats, is evenwel erg opmerkelijk gelet op de zware gevolgen die daar aan vasthingen.

Inzake het incident van 2 oktober 2019, dienen de volgende tegenstrijdigheden uitgelicht te worden. Er dient vooreerst gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder. U verklaart dat u aan de deur in het midden van de bus stond, en dat de bendeleden er in zijn geslaagd u naar achteren te trekken (CGVS, p. 13). In tegenstelling tot het voorgaande verklaart uw moeder dat u zich zelf meer naar achter probeerde te begeven zodat de bendeleden u niet uit de bus konden trekken (CGVS moeder, p. 9). Gezien u uw moeder in juli 2019 heeft verteld over wat u allemaal was overkomen (CGVS, p. 18), en dit incident de uiteindelijke aanleiding vormde voor het opgeven van uw werk en uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 20; CGVS moeder, p. 9, 13), kan er bijgevolg verwacht worden dat u en uw moeder consistente verklaringen afleggen over de gebeurtenissen van 2 oktober 2019. Dat dit niet het geval is doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen.

Voorts moet worden opgemerkt dat het gedrag van u en uw moeder evenmin getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst dient er gesteld te worden dat het bizar is dat toen uw moeder telefonisch werd bedreigd in mei 2019, zij de waarschuwing van MS-13 - namelijk dat de bende jullie in de gaten hield - aanvankelijk negeerde en hier niets over zei tegen u (CGVS moeder, p. 14). Hierover bevraagd op het CGVS preciseert zij dat zij dacht dat dit eerste telefoontje een grap was (CGVS moeder, p. 14). Dit schept de vraag waarom uw moeder bij het eerste telefoontje dacht dat het om een grap ging maar bij het tweede telefoontje niet. Hiermee geconfronteerd stelt uw moeder dat zij voordien meermaals opgebeld werd door iemand die haar voorhield dat hij zich in de Verenigde Staten bevond en dat zij zijn tante was. Hij vroeg haar steeds naar een zekere Yvonne

en probeerde ook haar eigen naam te weten te komen. Ze geeft verder aan dat zij begreep dat deze telefoontjes serieus waren toen de bendeleden bij het tweede telefoontje in juli 2019 zeiden dat ze wisten waar haar dochter werkte, waar haar kleinzoon naar school ging, en wat de uren waren van de bus waarmee hij naar school ging (CGVS moeder, p. 14). Deze uitleg kan niet worden aanvaard door het CGVS daar het eerste telefoontje van de bendeleden in mei 2019 al meteen van een andere orde was dan het door uw moeder aangehaalde voorval waarbij iemand haar belde met de boodschap dat hij een zekere Yvonne probeerde te bereiken. Daarbij werden er immers geen gelijkaardige bedreigingen geuit.

Niet alleen negeerde uw moeder de eerste telefonische bedreiging vanwege de bende MS-13, ook lieten jullie na de kolonie Los Robles te verlaten nadat de bendeleden dit begin juli 2019 expliciet eisten tijdens hun tweede telefoontje naar uw moeder. Ze zeiden toen immers dat ze jullie al hadden gewaarschuwd dat jullie weg moesten uit de kolonie en dat ze jullie daar niet meer wilden zien (CGVS moeder, p. 12). Uiteindelijk zouden jullie pas een tweetal weken later – op 18 juli 2019 – de kolonie verlaten (CGVS, p. 4, 18; CGVS moeder, p. 4). Inzake de door jullie verklaarde dreigtelefoontjes van mei 2019 en juli 2019 dient dan ook geconcludeerd te worden dat jullie gedrag geenszins getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook dient er gesteld te worden dat - in het licht van uw verklaarde vrees om vervolgd te worden door de bende MS-13 - het heel bizar is dat u nooit heeft geïnformeerd naar welke bende er actief was in de kolonie Santa Carlota alvorens u daar ging wonen in juli 2019 (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd reageert u dat u gewoon zo snel mogelijk wilde verhuizen en geen tijd had om op zoek te gaan naar een andere woning (CGVS, p. 22). U voegt hieraan toe dat u uw zus had bevroegd over de daar aanwezige bende - waarop ze zei dat er jongens waren die af en toe eens langs komen - maar dat u bij aankomst niet wist dat er een bende actief was (CGVS, p. 22). Tenslotte stelt u dat u wel nieuwsgierig was naar welke bende er actief was, maar u hen nooit heeft benaderd om te weten te komen van welke bende ze waren en u dus nooit heeft achterhaald tot welke bende ze behoren (CGVS, p. 22, 23). Uit uw reactie blijkt echter nergens dat u concrete stappen heeft ondernomen om er achter te komen of u bij een verhuis naar de kolonie Santa Carlota al dan niet terecht zou komen in een territorium dat wordt beheerst door de MS-13. Gezien uw verklaarde vrees om vermoord te worden door de leden van deze bende (CGVS, p. 21), dient er opgemerkt te worden dat er redelijkerwijze wel van u verwacht kan worden dat u zich hierover zou informeren.

Een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees wordt gevonden in de volgende gedragingen van u en uw moeder. U verklaart dat in Santa Carlota de leden – van de door u alsnog onbekende bende (cf. supra) – wel eens langskwamen, de straat op en neer gingen, en wel eens bleven kijken (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u gezien te hebben dat zij gewapend waren (CGVS, p. 4). Drie dagen na uw verhuis naar Santa Carlota kwam er ook een persoon naar jullie huis, waar hij om jullie identiteitskaarten vroeg (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 12). Desalniettemin ging u nog werken tot 2 oktober 2019 (CGVS, p. 5). Daarnaast dient er gewezen te worden op de volgende activiteiten die u heeft ondernomen. Zo ging uw moeder op 1 oktober 2019 uw geboorteakte afhalen bij de hiervoor bevoegde instanties (CGVS, p. 11; document 7). Dezelfde dag ging u ook de geboorteakte van uw zoon afhalen (CGVS, p. 14; document 12). Deze laatste verklaart u vreemd genoeg nodig te hebben gehad om in augustus 2019 een rechtszaak aan te spannen, waardoor u toestemming heeft verkregen om uw zoon mee te nemen naar België (CGVS, p. 14). Op 3 oktober 2019 ging u naar het politiekantoor om een klacht neer te leggen (CGVS, p. 13; document 10). Tenslotte ging uw moeder ook nog naar buiten om boodschappen te doen in de kolonie Santa Carlota (CGVS moeder, p. 16). Gelet op het grote gevaar waar jullie naar eigen zeggen in verkeerden, is het bizar dat jullie nauwelijks jullie gedrag aanpasten om het risico op vervolging te beperken. Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde vrees om in El Salvador door bendeleden te worden vermoord door de bende MS-13, niet aannemelijk kunnen maken.

Inzake uw verklaring dat u op 23 oktober 2020 een oproep ontving van een voormalige buurman uit Ciudad Delgado die u vertelde dat er bendeleden naar u zijn komen vragen in deze kolonie, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het geen steek houdt dat de bendeleden een jaar zouden wachten om u opnieuw te komen zoeken (CGVS, p. 20). Daarnaast is het eveneens bizar dat de bendeleden u zouden komen zoeken op het adres van uw DUI, waar u woonde tussen 1989 en 2012 (CGVS, p. 20; Verklaring DVZ, punt 10). Gezien uw verklaring dat de bendeleden meerdere malen naar uw huis in de residentie Los Robles zijn gekomen, en u ook in de kolonie Santa Carlota bezoek kreeg van iemand die jullie DUI wilde zien (cf. supra), dient immers besloten te worden dat zij op de hoogte zijn van uw meest recente adressen.

Betreffende het voorval in juli 2019 waarbij u in uw straat werd gevolgd door een bendelid dat u aansprak en geld van u vroeg om alcohol mee te kopen (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 8, 12, 15, 16), dient vastgesteld te worden dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie

van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Over dit gebeuren verklaart u dat u de man erop gewezen heeft dat u op dat moment geen geld had, waarop hij zich omdraaide en weg stapte (CGVS, p. 19). Op uw voorstel om het geld de dag nadien te komen ophalen, heeft de man overigens niet gereageerd (CGVS, p. 19). Verder dient er opgemerkt te worden dat de man in kwestie geen andere acties ondernam, en u als zodanig enkel verbaal heeft aangevallen (CGVS, p. 19; CGVS moeder, p. 16). Uit uw verklaringen kan bovendien geenszins worden afgeleid dat u door het bendelid in kwestie werd geïsoleerd in het kader van uw overige problemen met de bende MS-13 (CGVS, p. 18). Zo verklaart u dat deze man één van de bendeleden is die post moet vatten op de hoek van de straat, waar hij voorbijgangers – zoals u in dit geval – vragen stelde en geld vroeg (CGVS, p. 19).”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Na lezing van het verzoekschrift dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin hun verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

In hun verzoekschrift komen de verzoekende partijen immers niet verder dan (een deel van) hun verklaringen te herhalen en de tegenstellingen te minimaliseren. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde vluchtmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

In hun verzoekschrift stellen verzoeksters dat eerste verzoekster twee verschillende versies gegeven heeft van het telefoongesprek in mei 2019 doordat ze dacht dat het een grap was waardoor het normaal is dat ze dit vergeten is, dat ze bovendien een zekere leeftijd heeft en dat het gemakkelijker is om te vergeten en te verwarren naarmate de tijd verstrijkt. Dit betoog kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het telefoongesprek in mei 2019 verschonen gelet op de motieven van de bestreden beslissingen. Indien de bendeleden effectief wilden dat verzoeksters verhuisden en dat er zware gevolgen aan dit element vasthingen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat –indien dit zich effectief voorgedaan zou hebben- eerste verzoekster hieromtrent eenduidige verklaringen zou afgelegd hebben. Daarenboven is eerste verzoekster slechts drieënzestig jaar oud, uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat ze geheugenproblemen heeft.

Waar verzoeksters in het verzoekschrift betogen dat eerste verzoekster niet aanwezig was bij het bus incident van 2 oktober 2019, wijst de Raad er enerzijds op dat voormeld element geen determinerend motief is van de bestreden beslissingen, en dat anderzijds in de tweede klacht dat zij ingediend heeft geen melding wordt gemaakt van dit element.

Waar tweede verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat ze niet wenste mee te werken met de bendeleden en dat haar ex-partner haar ook nooit gezegd heeft waar hij verbleef zodat ze geen alimentatie kon vragen, wijst de Raad erop dat zij dit niet eerder verklaard heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft tweede verzoekster aangegeven dat haar ex-partner sinds 2016 in Zweden verblijft (notities persoonlijk onderhoud [NPO] tweede verzoekster, p.7 en 22). Voorts heeft tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald dat ze aan de bendeleden niet gezegd heeft in welk land, C. verbleef omwille van de zenuwen. Aldus mist het betoog van verzoeksters in het verzoekschrift feitelijke grondslag, en laat het niet toe de hogervermelde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Verder kan het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Gezien het voorgaande slagen de verzoekende partijen er niet in de voornoemde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden

steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3.2. Uit het attest van de behandelde psycholoog van 19 april 2021 blijkt dat de psycholoog oordeelde dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en een majeure depressie ten gevolge van gebeurtenissen die in El Salvador voorgevallen zijn. De psycholoog attesteert dat tweede verzoekster verklaard heeft dat ze bedreigd werd door bendeleden, dat ze meerdere keren gevolgd werd en dat ze met een wapen aangevallen werd. Aldus onderkent de behandelde psycholoog een bepaald ziektebeeld. Uit het attest zelf blijkt dat de psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen de tweede verzoekster verteld heeft. Uit het attest zelf blijkt dat de behandelde psycholoog zich baseert op de verklaringen van tweede verzoekster. Ook is het attest beperkt tot algemene verklaringen omtrent de voorgehouden problemen van tweede verzoekster.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeksters' verklaringen over de door hun aangehaalde vervolgingsfeiten door de leden van de bende MS-13, geen geloof kan worden gehecht. Dat tweede verzoekster aan PTSD en een majeure depressie lijdt, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters' vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van tweede verzoeksters psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de psychische problemen van tweede verzoekster en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin tweede verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeksters op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

7.3.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging door de bende MS niet geloofwaardig. Uit het voorgaande blijkt dat aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, zodat dient besloten dat de verzoekende partijen *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maken in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen door leden van de MS-13.

7.3.4. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maken zij evenmin een individueel en concreet risico aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

7.3.5. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel

een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters' beweerde problemen met de bende leden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeksters El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geviseerd door bende leden, laat staan dat hun vertrek uit en terugkeer naar El Salvador om die reden risico verhogend of verzarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoeksters bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeksters bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeksters brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS